

## Căn Phòng Kín

### X. Vôônin

Chúng tôi nằm chần vút sang một bên. Trời khô ráo. Chúng tôi không cần đến nhau như một người đàn ông và một người đàn bà trong đêm nay. Nhưng vẫn có các điều mà từ lâu ràng buộc chúng tôi - thói quen tiếp xúc, sự tiếp tục của cuộc sống và mức độ của lòng dũng cảm khi anh biết tất cả những gì đang chờ anh ở phía trước. Vì thế nên chúng tôi thành thật với nhau và câu chuyện chúng tôi thường hay đề cập đến vấn đề lương tâm của con người bởi nó vẫn đang còn trong chúng tôi. Tất cả những gì cần làm chúng tôi đã làm trong một thời gian ngắn. Tất cả những gì cần phải ném rải trong thời gian đó chúng tôi cũng đã ném trải. Chúng tôi đã quên đi nhiều chuyện của quãng đời đã qua, nhưng những gì đọng lại trong trí nhớ thì đã không còn đem lại niềm vui sướng nữa. Câu chuyện thật kỳ lạ.

- Anh thử tưởng tượng là ai có một cái phòng kín nhé - vợ tôi nói - không ai biết là trong các phòng ấy có những gì. Anh cầm lấy chìa khoá và mở cửa căn phòng ấy. Anh hãy vào và hãy kể tất cả...

Ánh sáng loé ra từ căn chiếc tàu điện hắt vào trần nhà và phản chiếu vào khuôn mặt vợ tôi. Một khuôn mặt trắng trẻo với hai mắt hờm đen. Và ngay lúc ấy, chiếc tàu điện chạy rầm rầm vọng tới cùng với tiếng người hàng xóm say rượu kêu thét phía bên kia tường.

- Và anh hãy kể tất cả, - tiếng vợ tôi nhắc lại nghe như một tiếng vọng.
- Cứ cho là anh sẽ vào đi, nhưng anh không biết các phòng ấy ở đâu.
- Cái đấy thì không có, chỉ có điều là cần phải vượt qua được thói quen thôi. Cái phòng ấy ai cũng có hết.
- Thế em đã được vào cái phòng ấy của em chưa?
- Em vào rồi.
- Thế em kể về nó đi.

...Em ở trong cái phòng ấy vào ban đêm. Nó được một ngọn nến lớn chiếu sáng. Trên ba bức tường của căn phòng ấy không có gì, nhưng ở bức tường thứ tư thì rất nhiều chân dung của anh. Em xem hết cái này đến cái kia và em nhìn vào mặt anh. Trong mỗi bức chân dung là một gương mặt rất khác những gương mặt kia. Về mặt anh lúc thì khinh mạn, lúc thì giễu cợt, khi thì nham hiểm, khi thì ranh mãnh, khi thì hách dịch, khi lại hèn nhát, nhưng dù em có nhìn kỹ đến mấy, em vẫn không nhìn thấy được vẻ đôn hậu. Và lúc ấy em nghĩ anh là con người không được tốt lắm. Anh có lòng nhân từ. Tất nhiên em phải hỏi một ai đó xem có đúng thế không. Nhưng chẳng có ai để mà hỏi.

- Nghĩa là bây giờ em vẫn nghĩ rằng ở anh không có lòng nhân từ chứ gì?
- Em không biết. Hiện nay thì chưa, có dịp sẽ thử. Nhưng còn anh, anh nghĩ thế nào?

Người hàng xóm say rượu lại kêu gào ầm ĩ.

- Anh cũng nghĩ chưa có dịp thuận tiện để tự xem xét lại bản thân. Nhưng em là, thế nào để vào được căn phòng của em?

- Em vào đó ban đêm, thế thôi.
- Ở đâu thế?
- Trong một thành phố xa lạ nào đó.
- Lâu chưa?
- Từ khi em còn chưa biết anh.
- Thế sao em lại lấy anh khi biết là anh không có lòng nhân từ?
- Em yêu anh và quên mất điều ấy. Hơn nữa lúc ấy anh lại hay cười. Đâu phải vô cớ mà người đời vẫn nói: Tình yêu bao giờ cũng mù quáng.
- Thế anh có cái căn phòng ấy không?
- Tất nhiên là có chứ. Mỗi con người đều có căn phòng kín của mình.
- Sao, anh cũng có thể vào căn phòng kín của anh được chứ? Hay đã muộn mất rồi?
- Không, chừng nào anh còn sống có nghĩa là còn chưa muộn.
- Em trả lời với giọng buồn tới mức anh không biết phải nghĩ thế nào nữa. Hình như em đã thất vọng về anh rồi phải không.

- Không, không, chẳng qua em nhớ lại hồi mình còn là một cô bé thôi. Em bước vào căn phòng ấy từ lúc còn rất bé. Còn anh thì đã có tóc bạc, và em không biết anh sẽ nhìn thấy gì ở đấy.

- Thế em không thể nhìn vào căn phòng của em một lần nữa à?
- Em đã thử nhưng cửa phòng lúc nào cũng đóng chặt. Có lẽ chỉ có thể nhìn vào căn phòng ấy một lần thôi.
- Có thể căn phòng của anh cũng bị đóng rồi chứ?
- Em không biết. Anh cứ thử vào xem.
- Nhưng làm thế nào để vào được nhỉ?
- Anh hãy nhắm mắt trước tất cả mọi thứ và chỉ nhìn vào bản thân thôi. Anh hãy thử bước vào căn phòng kín của mình đi.
- Anh thử chứ sợ gì...

Tôi làm đúng như lời vợ tôi nói. Tôi nhắm chặt mắt lại. Lúc đầu thì tối om, chỉ có những tia lửa trắng thoáng qua, và ngay lúc ấy tôi thử nhìn vào chính mình. Thật bất ngờ là càng nhìn kỹ, thì cái nhìn của tôi lại càng xuyên sâu hơn vào tôi, vào nơi thâm kín nhất của tôi. Tôi không biết gọi nó là cái gì nữa. Ngay lúc ấy tôi bước vào căn phòng rộng rãi, sáng sủa. Căn phòng được chiếu sáng bằng một thứ ánh sáng dịu dàng khác thường. Ánh sáng ấy phát ra từ các bức tường. Nhưng những bức tường ấy lại không sáng. Và trên mỗi bức tường nở đủ các loại hoa. Tất cả đều là hoa đồng nội và không hiểu sao rất nhiều hao dinh hương. Có đàn bướm bay trên những bông hoa ấy, lũ bọ rùa vo vo vút qua, đậu trên những bông hoa và khi bay đi thì chúng đã đầy phấn. Tôi đi qua cả bốn bức tường nhưng không hiểu gì hết. Hoa ư? Cái đó tất nhiên là tốt rồi, nhưng những bông hoa ấy nghĩa là gì mới được chứ? Nghĩa là con đường đời của tôi rắc đầy hoa ư? Nhưng con đường ấy đâu có được rắc đầy hoa. Thế là gì nhỉ? Tôi đã chực bỏ đi và cầm lấy quả nắm cửa. Nhưng ngay lúc ấy tôi bỗng thấy chân dung vợ tôi ở trong cánh cửa. Bức chân dung ấy được kết bằng hoa. Vợ tôi nhìn tôi và mỉm cười. Thêm vào đấy vợ tôi đẹp đến mức tôi chưa bao giờ được thấy, thậm chí ngay cả khi còn trẻ. Tôi nói với vợ tôi điều ấy. Vợ tôi trả lời, miệng vẫn mỉm cười tuyệt đẹp:

- Em biết. Nhưng đây có phải là anh nhìn thấy mặt em đâu. Đây là tâm hồn em. Nếu anh biết rồi, hẳn anh đã chẳng sững sờ vì vẻ đẹp của nó. Nhưng anh có biết gì về tâm hồn em đâu. Thậm chí anh không biết là nó có tồn tại hay không nữa.

- Thì rõ ràng là có chứ, một khi nàh nói chuyện với em.

- Ở mỗi con người đều có tâm hồn. Chỉ có điều không phải lúc nào cũng đều đẹp cả.

- Thế em là người gặp may à?

- Em không biết... - Nhưng em này, tại sao trong cái phòng kín ấy của anh chẳng có gì hết ngoài tâm hồn của em và những bông hoa.

- Với anh thế còn ít sao?

- Thế những cái đó của anh thì ở đâu?

- Tâm hồn em chính là những cái đó của anh.

- Tâm hồn ư... Anh nghĩ tất cả những cái đó chỉ là sự huyền bí. Bây giờ anh sẽ mở mắt ra và sẽ không còn tí gì của cái đó nữa cả.

- Vâng, nếu như anh, ở mắt ra. Nhưng trước hết anh hãy nhìn em đi đã. Sẽ không còn dịp để anh nhìn vào tâm hồn em nữa đâu. Tôi nhìn thấy cô ấy và cảm thấy hơi âm nhẹ nhàng truyền đến tim tôi như những con sóng dịu dàng. Và tôi bỗng muốn yêu thương tất cả thế gian này: những con người, những con vật, các loài chim loài cá, cỏ cây, những bông hoa, những con sông, dãy núi, những đại dương, thành phố, làng quê, những cánh đồng, những bãi cỏ, những đàn ông, bầy bướm, những con kiến và hết thảy, hết thảy mọi thứ...

Tôi mở mắt. Đúng lúc ấy ở ngoài đường tia lửa loé lên làm sáng cả trần nhà. Ánh sáng phản chiếu làm hiện lên khuôn mặt trắng trẻo của vợ tôi giữa bóng đêm. Cô ấy đang ngủ. Hơi thở của cô ấy nhẹ nhàng và thanh thản, cô ấy ngủ không biết gì về những điều tôi vừa được biết. Tôi vẫn đang trong thái phần chấn thể nào ấy. Nhưng tôi thấy sung sướng quá! Tôi sẵn sàng yêu thương tất cả thế gian này: yêu thương những con người và những con vật, các loài chim cá, cỏ cây, yêu thương những đoá hoa, những con sông, ngọn núi, đại dương, những làng mạc thành phố, những ruộng đồng và bãi cỏ, những đàn ong, bầy bướm, những con kiến và hết thảy, hết thảy mọi thứ...